

Un zbor de zmeu și consecințele lui

(Repovestită unui prieten din Olanda)

Din turnul bisericii din apropiere răsună douăsprezece bătăi de clopot. Ușa mare a școlii se deschide și copiii năvălesc afară. Bucuria este pe toate fețele, căci după-amiază nu aveau școală.

Wilhelm primise un zmeu nou, nu din hârtie, ci din mătase albastră, care era de nerupt. Acesta era un subiect de conversație.

„Peter”, i-a strigat el prietenului său, „după-amiază punem zmeul să zboare. Participi și tu, nu-i așa?”

„Sigur. Teribil de bucuros! Îl voi întreba imediat pe tata.”

Tata încă nu era acasă. Așa că Peter s-a dus la mama și i-a prezentat dorința lui.

„Îți permit cu plăcere, băiatul meu”, a fost răspunsul matern, „dacă tata este de acord. Iată, deja vine.”

Tata Becker tocmai venea de la muncă, și-a pus bicicleta în curte și a intrat de acolo prin ușa bucătăriei. Firește că Peter i-a prezentat imediat dorința, dar, spre dezamăgirea sa, a trebuit să audă:

„Ți-aș permite această bucurie din inimă, dar astăzi nu se poate. Trebuie să-mi duci o scrisoare importantă la Mühlbach.”

Cu aceasta, cazul era rezolvat și mă bucur să pot relata că Peter și-a biruit repede dezamăgirea. După masa de prânz, tata a pus, sub ochii fiului său, două bancnote împreună cu o scrisoare de însoțire într-un plic – în bani germani erau cam patruzeci de mărci -, a scris adresa pe plic: Domnului Stein, Dorfstraße, 39, și a învelit totul într-o bucată de hârtie pergament. Peter a pornit imediat la drum. Avea o oră bună de mers.

Încă nu era ieșit departe din localitate, că a auzit un fluierat lung. Privind în sus, l-a văzut pe prietenul său, Wilhelm. Stătea împreună cu un alt coleg lângă marele zmeu din mătase albastră.

„Peter, vino, vino repede! Trebuie să ne ajuți. Uite ce ghem mare de sfoară a adus Fritz cu el! Ce distracție va fi!”

„Nu pot. Trebuie să merg la Mühlbach pentru tatăl meu.

„Vai, atunci vino cel puțin pentru o clipă, până îl înălțăm. Apoi poți să pleci.”

O, zmeul albastru! Peter nu putea să înceteze să-l admire. Un soare galben era pictat pe el. Să-l faci să zboare, trebuia să fie o plăcere.

Peter, Peter, fii atent! Gândește-te la ce i-ai promis tatălui tău!

Din nefericire, Peter și-a uitat promisiunea. Repede a fost prezent ca să-și ajute prietenul. Nu era greu să ridici zmeul în văzduh. Dar coada părea să fie prea scurtă. Neliniștită, lovea încolo și încoace. Deodată s-a dat peste cap și buf! Zăcea pe pământ.

Încercarea a fost reluată. Dar cu același rezultat. Cei trei băieți au sușotit.

„Coada este prea ușoară. Trebuie să legăm o bucată de ea. Cine are hârtie?”

Involuntar, Peter a băgat mâna în buzunar. Scrisoarea tatălui a foșnit în mâna sa. A scos-o.

„Uraaa!”, au strigat Wilhelm și Fritz, „este tocmai ce avem nevoie. Dă-o aici!”

„Nu”, a refuzat Peter, „nu merge. Este o scrisoare de la tata.”

„Ce are a face!? O rulăm și o legăm bine. Nu se poate întâmpla nimic. O primești imediat înapoi.”

Peter s-a mai apărat o clipă, dar în curând a cedat. Gândul să vadă suind în văzduh frumosul zmeu albastru cu soarele auriu pe el, era prea ademenitor. Glasul conștiinței sale, care avertiza încet, l-a redus la tăcere cu gândul: „După aceea voi fugi cu atât mai repede”.

Deci, scrisoarea a fost legată strâns de coada zmeului și iată, acum mergea. Zmeul suia în înălțime, liniștit și sigur, tot mai sus și mai sus, așa de sus, încât, în cele din urmă, soarele pictat nu mai apărea decât ca un mic punct luminos. Cei trei băieți țineau alternativ sfoara subțire. Ghemul era desfășurat aproape de tot.

Dar ce a fost aceasta? Cerul a devenit dintr-odată așa de întunecat! Un fluierat ciudat a trecut prin văzduh. Un banc negru de nori se apropia cu mare rapiditate. Îngrijorarea era pe fiecare față. Au retras zmeul cât au putut de repede. Apoi a vuit spre ei așa cum se întâmplă de obicei pe furtună. Băieții și-au dat osteneală să țină zmeul. Deodată, un pocnet încet, aproape neauzit – sfoara s-a rupt și zmeul albastru s-a înălțat.

Peter a strigat tare: „Scrisoarea mea, scrisoarea mea!” Că frumosul zmeu era pierdut, era destul de trist. Dar ce era aceasta în comparație cu pierderea sa? Scrisoarea era dusă și odată cu ea și cele patruzeci de mărci ale tatălui.

Peter s-a dus acasă plângând cu sughițuri. Ce făcuse!? Cum putuse el, un băiat de treisprezece ani, să pună în pericol așa de ușuratic proprietatea tatălui său!? Mama a fost disperată când el i-a povestit nenorocirea.

„Peter, Peter, cum ai putut să procedezi așa de nebunește!? A strigat ea, plângând. „Cât timp a economisit tata ca să adune cele patruzeci de mărci, pe care a trebuit să le împrumute în timpul ultimei noastre boli! Și acum sunt pierdute prin neascultarea ta!” Ea n-a putut să vorbească mai departe. Du-te în dormitorul tău”, a adăugat ea o clipă mai târziu. „Acum nu mai pot să te văd. Ce va spune bietul tata!?”

Peter era distrus de tot. Stătea în cămăruța sa, ghemuit, trăgând cu urechea, și plângea. O asemenea zi încă nu trăise. Întotdeauna fusese mândru să fie băiatul iubit al tatălui. La școală era primul. Și acum ședea aici – un băiat nebun, care făcuse ceva atât de prostesc, încât aproape că nu puteai crede că este posibil și – *un fiu neascultător*. Ultimul lucru îi dădea cea mai mare bătaie de cap. Dar cum să apară în fața tatălui său, care avusese mereu atâta încredere în el!? Aici, pot să spun, că gândul care-l îngrijora pe Peter așa de profund era mai puțin la posibila pedeapsă care era de așteptat, ci era mai degrabă mahnirea pe care o pricinuisse părinților prin neascultarea sa și prin comportamentul său nechibzuit. În ceasul acesta a început Peter să înțeleagă puțin *ce înseamnă păcatul*. El își spunea: Dacă această singură neascultare înseamnă pentru părinți așa de mult necaz și durere, ce trebuie să însemne atunci feluritele mele greșeli pentru Dumnezeu sfânt! I-a devenit limpede în liniștita sa reculegere, că propriul eu – încăpățânarea, iubirea de sine și supraevaluarea propriei persoane – jucaseră în viața sa un rol pe departe mai mare decât crezuse el până acum. Câte o minciună îi ieșise de pe buze tocmai ca urmare a acestui egoism. Mereu încercase să se pună pe sine în lumina cea mai bună. Și cu cât își fixa mai mult gândurile asupra acestor lucruri, cu atât se speria mai tare de sine însuși și de Dumnezeu. Gândind la aceste lucruri, el a uitat complet de ceea ce ar avea de așteptat din

partea tatălui mânios pe drept. În cele din urmă a îngenunchat în fața patului său și s-a rugat printre lacrimi. „Dumnezeule bun, iartă multele mele păcate! Sunt așa de rău. Fă ca sângele Mântuitorului să fi curs și pentru mine! Și, bunule Dumnezeu, dacă poți să-i dai din nou banii lui tata, care s-au pierdut din nechibzuința mea, atunci fă-o, Te rog!”

În Mühlbach, satul învecinat unde Peter fusese trimis de tatăl său, locuia familia Kettler. Ea era formată din încă tânărul cuplu cu cele două fetițe. Kettler era șomer deja de doi ani lungi, și în ciuda întregii căutări nu reușise până în ceasul acela să găsească vreo ocupație. Și în această dimineață fusese iarăși pe drum și se întorsese trist acasă.

„Toată osteneala, toate scrisorile – zadarnic!”, i-a spus el suspinând soției sale.

„Gottfried, nu renunța la curaj”, a răspuns soția, în timp ce se străduia să arate o față senină. „Să avem încredere în Dumnezeu! El poate să ajute și va ajuta când va fi venit ceasul Său. Tocmai am auzit că în Appeldorf” – acesta era satul unde locuia Peter – „unii din satul nostru au găsit iarăși de lucru. Poate încerci și tu odată acolo?”

„Da, dacă așa crezi tu, doar pot s-o fac. Să mâncăm acum și apoi voi merge acolo. Dacă vrei, poți după o oră să vii cu copiii după mine. Vremea este așa de frumoasă! Ne întâlnim atunci la păduricea mică.”

Zis și făcut. După masă, tânărul soț și tată a plecat imediat cu bicicleta și aproximativ o oră mai târziu a pornit la drum și doamna Maria. Avea inima așa de ușoară, ca și când tocmai în ziua aceasta Dumnezeu îi va asculta multa rugăciune și îi va da soțului ei, în sfârșit, angajarea dorită așa de fierbinte.

Când doamna Kettler aproape ajunsese la păduricea numită, soarele a dispărut dintr-odată în spatele unui banc de nori. A pornit un vânt puternic. Se apropia o furtună. Din fericire, doamna Maria avea mașina sport cu ea, în care putea să le ducă pe fetițe. Și-a continuat drumul cât a putut de repede, ca să găsească adăpost sub copaci de furtuna amenințătoare. Ajunsă la pădurice, ea și-a văzut, spre bucuria ei, soțul venind pe bicicletă. În același timp, ploaia a răpăit, așa că abia avuseseră timp să găsească în pădure un loc ferit. Strânși unul în celălalt, ședeau acolo și așteptau continuarea. Soțul nu spunea nimic și nici soția nu spunea nimic. Să întrebe de vreun rezultat al drumului său, nu îndrăznea de teamă să nu aibă parte de o nouă dezamăgire. S-a luminat treptat și apoi soarele a răzbit printre frunze.

„Dar ce este aceasta?”, a strigat atunci Gottfried și a sărit în picioare. Într-un copac din fața lor atârna un zmeu albastru, sfâșiat de tot de furtună și vânt. Coadă sa lungă, care se mișca în vânt, era așa de aproape că putea s-o apuce cu mâna. Gottfried a reușit să apuce capătul. Spre uimirea sa a văzut că ceea ce ținea în mâini era o bucată de hârtie pergament rulată. A derulat-o și a găsit o scrisoare, tare udată, ce-i drept, dar totuși cu o adresă limpede de citit.

„Ai văzut vreodată așa ceva, Maria?”, i-a strigat el soției sale. „Atârnă aici o scrisoare adevărată de coada zmeului! Și uite, este adresată domnului Johannes Stein din satul nostru. Ce să spunem despre așa ceva?”

Amândoi stăteau în fața unei enigme, care la început părea de nerezolvat. Întorși acasă, Gottfried s-a grăbit să transmită destinatarului scrisoarea primită într-un mod așa de ciudat. Domnul Stein nu era mai puțin mirat. Uimirea sa a atins punctul culminant când a deschis scrisoarea și a găsit în ea patruzeci de mărci. El l-a rugat pe neobișnuitul poștaș să mai vină o dată la el în dimineața următoare, ca să-i mai relateze întâmplarea încă o dată, în liniște. Apoi s-a dus la telefon, a pus să i se facă legătura cu Appeldorf și a cerut ca domnul Becker să vină la aparat.

Acesta tocmai venise acasă și soția sa deja îi povestise printre lacrimi cele întâmplate.

„Ah, Doamne”, a suspinat el, „cât de recunoscător eram că am putut să-mi plătesc datoriile! Cât m-am străduit să ajung, în sfârșit, până aici! Iar acum toată truda și munca sunt zadarnice!”

Atunci a venit vecinul și l-a chemat la telefon.

„Aici Stein. - Aici Becker!”

„Voiam numai să vă spun că am primit cu bine scrisoarea dumneavoastră cu cele patruzeci de mărci. Mulțumesc cordial pentru trimitere! Cum a ajuns scrisoarea în mâna mea vă povestesc mai târziu. La revedere!”

Tata Becker credea că nu auzea bine. Vestea era așa de minunată, încât aproape că i-a mers ca oamenilor care se rugau în Ierusalim, care, stăruind, strigaseră către Dumnezeu pentru eliberarea iubitului apostol Petru și care apoi, când Petru stătea în fața lor, nu puteau să creadă că Dumnezeu le auzise strigătul și le răspunsese. Dar banii trebuiau să existe. Domnul Stein însuși o spusese. Cu un glas care tremura de bucurie și de emoție, i-a împărtășit soției sale vestea bună.

După ce aceasta își biruise prima uimire, a întrebat:

„Nu vrei să te duci acum prima dată la Peter? Este în camera sa și plânge.”

El a urmat sfatul și l-a găsit pe băiat într-o stare care l-a impresionat.

„Tată”, a strigat Peter, cuprinzând genunchii tatălui, „oare cum a fost posibil ca eu să uit atât de ușuratic ce misiune mi-ai dat să fac! Poți să mă ierți? Am procedat foarte, foarte rău și am mărturisit aceasta și Domnului Isus. Oare El mă poate ierta, chiar dacă banii nu vor mai fi găsiți?”

Mișcat, tata s-a uitat în ochii fiului său, îndreptați mari și temători spre el. El vedea că nu teama pentru consecințele faptei sale era ceea ce îl făcea pe Peter să vorbească așa, ci tristețea pentru păcat.

„Băiatul meu”, a răspuns el, „dacă lucrurile stau așa, te voi ierta cu plăcere. Firește că a fost foarte ușuratic, ba chiar nedrept din partea ta, să procedezi așa cum ai făcut-o, pentru că tu știai că în scrisoare erau patruzeci de mărci, pentru care tatăl tău a trebuit să muncească mai bine de o săptămână. Dar dacă tu îți condamni într-adevăr greșeala, nu mai am nimic de spus. Iar Domnul Isus cu siguranță că va întâmpina tristețea inimii tale, căci el a spus: «Pe cel care vine la Mine, nicidecum nu-l voi scoate afară» [Ioan 6.37]. Sângele Său a curs pentru orice vină. El a murit și pentru tine pe crucea de pe Golgota.”

Peter l-a privit pe tata, i s-a aruncat la piept și a șoptit:

„Tăticule, îți mulțumesc!”

După aceea, tata i-a povestit fiului său ceea ce domnul Stein tocmai îi spusese la telefon.

O clipă, Peter și-a privit tatăl neîncrezător. Apoi a spus:

„Tăticule, dacă aceasta este posibil, atunci probabil că este posibil și ca Domnul Isus să mă iubească și că mă și iartă.”

„Că Domnul Isus te iubește, Peter”, a răspuns tata, „este sigur. Dar dovada pentru lucrul acesta nu stă în faptul că El a vegheat asupra scrisorii și a dus-o în mâinile potrivite – oricât de minunat

ni s-ar părea aceasta -, ci în faptul mare și minunat că El a murit pe cruce pentru păcătoși, iar Dumnezeu a acceptat această jertfă.”

Peter a dat afirmativ din cap. El înțelegea că Cuvântul lui Dumnezeu este stânca, singurul care garanta o temelie solidă și în acest Cuvânt se putea citi: „Cine crede în Fiul are viață eternă” [Ioan 3.36].

În ziua de după evenimentele tocmai împărtășite, Gottfried Kettler ședea în fața domnului Stein, în casa acestuia și îi povestea încă o dată amănunțit, în ce mod ajunsese el în posesia scrisorii.

„De fapt, ce voiăți să faceți în Appeldorf?”, a întrebat domnul Stein deodată direct.

„Soția mea îmi spusese că acolo ar exista posibilitatea să găsesc de lucru.”

„Sunteți șomer?”

„Da, cu regret, și aceasta deja de doi ani.”

„Dar ce ați lucrat mai înainte?”

Am lucrat ca angajat comercial. Dar afacerea s-a desființat. Astăzi aș fi recunoscător pentru orice muncă.”

Domnul Stein a privit o vreme înainte, meditănd. Apoi a privit în sus și în timp ce ochii săi se odihneau cercetător asupra celui din fața sa, a spus:

„Evenimentele de ieri îmi arată din nou că la Dumnezeu nu există întâmplare. Totul stă în mâna Sa, chiar și ceea ce ne este cu desăvârșire ascuns. Micul Peter nu va uita prea curând ziua aceasta. Cine știe dacă ea nu-i dă ceva pentru toată viața? Eu însumi am devenit mai bogat cu o experiență minunată. Și pe dumneavoastră vrea Dumnezeu, așa cum cred, să vă ajute cu o ocupație.”

Kettler l-a privit întrebător pe vorbitor.

„Vreți să preluați în mica mea afacere munca de birou?”, a continuat domnul Stein liniștit. „Un salariu mare firește că nu pot să vă plătesc, dar cred că va ajunge pentru întreținere.”

În ziua aceasta existau în Mühlbach doi oameni fericiți. După ce Kettler i-a spus soției sale, el și-a luat Biblia și a citit împreună cu ea Psalmul 34, iar inimile lor au rostit „Amin!” la cuvântul psalmistului: „Acest întristat a strigat și DOMNUL l-a auzit și l-a salvat din toate necazurile lui.”

F.F.